

Búcsú egy jó baráttól

Kellér Andort sokan szerették, s ő is szerette jó barátait, de — úgy van, ahogy mondom — senkit olyan meg nem fakuló, el nem halkuló igaz érzéssel, mint ahogyan apám emlékét őrizte szívében.

Utoljára a Szabó Ervin Könyvtár Krúdy-emlékkiállítás megnyitásán találkoztam vele. Sokan voltak, sokféle kellett fordulnom, alig vártam, hogy beszélgethessünk egy kicsit. Parádi Józsi bácsi hegedűjátéka alatt kerültünk egymás mellé, s ő nagyon halkán emlékezéseit idézte apámról. És egy kissé az ifjúságát is. Apám ezüstös feje mellett saját fiatal alakja is visszazérett rá a múltból. „Tizennyolc éves, a mesterség imádatától magas lázban didergő hirlapíró voltam, és azazal tüntetett ki a bekötött szemű szerencse, hogy az imádott Krúdy Gyulával kettes-

ben búslakodhattam egy budai kiskocsmá piros terítékes asztala mellett” — írja a „Gyula úr”-ban. — Harminc éve halott, s én ma lettem 60 éves — mondta a Könyvtárban rezignált hangon búcsúzóul.

Szeretetének egy kis töredékét visszakapta tőlünk. Gyula bátyám a lóversenyen vagy a Fészekben addig nem is érezte magát meghittén, míg a Kellérek meg nem jöttek. Vitáztunk egyszer apám egyik szokásáról, s Gyula megfellebbezhetetlenül zárta le a kérdést: Kellér Bandi is mondta.

Sikerült egyszer nekem is örömet, még hozzá igen nagy örömet okozni Bandinak. Dedikált könyvet kaptam tőle, levélben készültem megköszönni —, viszonzásul én könyvet nem adhattam, mert melyik Krúdy-könyv nincs meg K. A.-nak — valami szépet akartam írni, ami méltó

apámhoz. Rövid töprengés után úgy döntöttem, hogy magának, apámnak egyik levelét küldöm el ajándékkul, jó helyen lesz nála.

Kincseim között válogatva, egyenként rakosgattam vissza a leveleket, a régi „Otthon”, „New-York” sárgult papírajait: Ezt nem adhatom, ez a levél a legszebb, ez a legkedvesebb, ez túlságosan intim, méltatlan nyilvánosság elé vinni, ebben a gyerekekről írt, és így tovább; egyik levélről sem tudtam megválni. Zsugoriságomat mégis legyőztem, s az anyámnak írt egyik levelét elküldtem a jó barátának.

Hangja megmaradt a magnetofon szalagján. A „Krúdy világa” szerkesztése alkalmával felkereste Tóbiás Aron, akinek magnóra mondta emlékezéseit. Így is megőrizve szép barátságát a nagyon szeretett „Gyula úr”-ral.